

клатеното си здраве, слѣпиятъ старецъ излиза съ многохиляденъ народъ да посрещне ядрото на рускитѣ войски отъ 26 дивизия, начело съ генералъ Делингсхаузенъ, които презъ Твърдишкия проходъ пристигнали въ Сливенъ на 8 януарий 1878 година, недѣля. Чинтуловъ ги приветствувалъ сърдечно съ една трогателна и прочувствена речъ, която просълзила рускитѣ офицери и всички присѣтствуващи: „ . . . Наконецъ Господь Богъ услышалъ молитвы рабовъ своихъ; надѣжди и ожиданія Болгарского народа осуществляются! Нѣтъ уже неслыханныхъ и раздирающихъ сердце свирепствъ, нѣтъ ужаснѣйшихъ угнетеній, видимъ прѣдъ собою христолобное и побѣдоносное воинствъ нашихъ еднокровныхъ братьевъ Россіянъ. . . Грядите, грядите убо давножданая дорогія гости, приступите смѣлоу стопою къ нашему городу, его населеніе, изнуренное тяжкими страданіями, съ слѣзами на глазахъ ждетъ Васъ съ распростертыи объятіями. Утѣшите его своімъ присутвіемъ. Велечите его свѣжія и дымящійся еще раны цѣлительнымъ бальзамомъ разумной свободы и правосудія“ . . .

Преживѣлъ възторжитѣ и опиянението на първитѣ дни отъ свободния животъ, Чинтуловъ скоро пада духомъ подъ ударитѣ на тежки нещастия, загубилъ едно следъ друго жена и единственъ синъ. Така се изминаватъ нѣколко мжчителни години, за да угасне на 27 мартъ 1886 година въ родния си градъ, доволенъ, че видѣ България свободна, за която работи и страда цѣлъ животъ. И родната земя, въ политѣ на приказнитѣ Сини Камъни, пригърнала за винаги любимия поетъ и учитель.

Пѣснитѣ на Чинтулова — Когато трѣбва да установимъ сигурното литературно наследство на Чинтулова, ние се намираме предъ особени затруднения поради факта, че той, като авторъ на пламенни бунтовни пѣсни и живѣлъ въ робска България, трѣбваше да отказва авторството на своитѣ собствени творби и да изплаква надъ горещия огнь сълзитѣ на своята чиста поезия, която потайно бѣше овладѣла вече душата на българина и кръстосваше като „народна пѣсень“ по нашата земя надлъжъ и наширь.

Въ Одеса и отпосле въ България, Чинтуловъ пѣе за себе си и предъ другари, изливайки въ пѣсни душевнитѣ трепети на своята поетическа душа. А пѣснитѣ, като допадатъ на народнитѣ чувства и възжеления, се подемаатъ и разнасятъ отъ уста въ уста или въ ржкопись, за да претърпятъ дълга еволюция и чувствителна промѣна.